

## **Homilija mariborskega nadškofa msgr. Alojzija Cvikla DJ pri pogrebni maši za pokojnega patra Milana Holca, Ptujška Gora, 2. julija 2019**

Dragi p. provincial in bratje slovenske minoritske province sv. Jožefa, dragi sobratje duhovniki, redovnice in redovniki, dragi sorodniki in prijatelji pokojnega p. Milana, dragi bratje in sestre!

Na predvečer praznika sv. apostolov Petra in Pavla, je Gospodar življenja poklical k sebi p. Milana Holca, redovnika in duhovnika slovenske minoritske province, kot, da bi nam s tem želel sporočiti, da ga želi pridružiti njima, ki sta svoje življenje darovala za evangelij, za Božjo besedo. Njuni zapisi, pridige in pričevanja so omogočili, da se je evangelij razširil iz Jeruzalema po vsem svetu.

Božja beseda nam predstavi ta dva moža, kot človeka močne in trdne vere. Sv. Pavel na koncu življenja pravi, da mu je v življenju Gospod stal ob strani, tudi takrat, ko so ga vsi zapustili.

Apostola, sv. Peter in Pavel, sta zaupala, da jima Gospod stoji ob strani v dobrem in slabem. To zaupanje in ta vera jima je dajala moči tudi v najtežjih življenjskih trenutkih, še posebej ob uri mučeništva.

Tudi p. Milan je s svojim življenjem, posebej še s svojo boleznijo, potrdil to, kar je zapisal Pavel v 2 Tim 4,16-17. Ob njem smo lahko doživljali, kako je, kljub trpljenju in nemoči, vendarle čutil, da mu je Gospod blizu. Na ta način je tudi pokojni pater Milan zgovorno pokazal in izpričal svojo živo in trdno vero in moč življenja v Sv. Duhu.

Pokojni p. Milan je imel veliko darov. V mladosti je celo sanjal, da bi postal pilot. A Bog je imel druge načrte zanj. Pripeljal ga je k bratom minoritom, kjer je leta 1971 naredil slovesne zaobljube in leto zatem, prav na današnji dan pred sedeminštiridesetimi leti, 2. 7. 1972, je na Ptujju prejel mašniško posvečenje.

Dano mu je bilo, da je leta 1973 odšel na podiplomski študij ,na biblični inštitut Biblicum, v Rimu, in je tam študiral Sveto pismo. Izpopolnjeval pa se je tudi v Jeruzalemu. Še posebej sta ga zanimali biblična arheologija in biblična lingvistika, s poudarkom na Stari zavezi. S krampom in lopato je prekopaval jeruzalemsko zemljo, po kateri je 2000 let prej hodil sam Božji Sin, Jezus Kristus.

Več kot 30 let je na Teološki fakulteti Seraphicum v Rimu poučeval biblične jezike in dele Stare zaveze.

V času mojega bivanja v Rimu sva se večkrat srečala ob raznih dogodkih in se pogovarjala, tudi o njegovem delu.

Občudoval sem ga, kako je leto za letom duhovno rasel in zorel. Dejal mi je, da zadnja leta pri svojem znanstvenem raziskovanju daje zelo velik poudarek, da bi študentom kar najbolj približal Sveto pismo, in to na način, da bi Sveto pismo postajalo zanje zares vir in studenec, iz katerega bodo lahko črpali moč za rast svoje vere.

Za p. Milana je bilo prebiranje in preučevanje SP njegov način pogovora z Bogom. Po Svetem pismu nam vsem Bog prihaja naproti. In pater Milan je Božjo besedo doživljal, kot živo in učinkovito. Po Svetem pismu in Božji besedi mu je Bog prihajal nasproti in se je on dvigal k njemu.

P. Milan je v pogovoru večkrat dejal: »Naš Bog je Bog, ki vedno dela nove stvari in od nas pričakuje, da mu znamo prisluhni.« Seveda pa ni vedno lahko razumeti, doumeti in spoznati to, kar nam Bog želi sporočiti, zato je potreben študij.

To je bila nenehna spodbuda za p. Milana, da se je znanstveno izpopolnjeval, da je pisal, predaval, da bi tako mnogim pomagal pri odkrivanju skrivnosti Božje besede. saj Božja beseda ni zapisana samo za strokovnjake, ampak je namenjena vsakemu človeku, za vsak čas.

Res pa je tudi, da je Božja beseda nad vsako človeško besedo, zato človek nikoli ne izgubi želje po prebiranju Svetega pisma, saj lahko v Božji besedi vedno znova odkriva nove stvari.

V evangeliju smo slišali Petrovo izpoved: »Gospod, h komu pojdemo? Besede večnega življenja imaš in mi verujemo in vemo, da si ti Kristus, Božji Sin«. Peter je jasno začutil, da to, kar so učenci spoznali o Jezusu, ne dopušča nobene alternative in je vedel, da takšnega upanja, kot ga je prižgal Božji Sin v njihovih srcih, ne more najti nikjer drugje.

Tudi p. Milan se je z Jezusom srečeval po Božji besedi in po svetih krajih. Dvakrat po eno leto je preživel v Jeruzalemu, kjer se ni poglobljal samo v svetopisemske znanosti in jezike, ampak je ob študiju tudi romal po poteh, po katerih je hodil Božji Sin. Zelo rad je hodil v Sveto deželo tudi kot vodič romarjev, zadnjič je bil tam še lansko leto.

Vse to je utrjevalo njegovo vero, ob vsem, kar je delal, ga je dan za dnem vedno bolj prevzemala slutnja Božje bližine, zato je tudi mogel s takšno zavzetostjo in predanostjo delati. Kadar je popeljal romarje v Sveto deželo, si je želel, da bi tudi njim po Božji besedi približal Boga, ki je ljubezen. Da bi mnogi ljudje lahko rekli, kot je izpovedal sv. Peter: »H komu naj pojdemo, ti imaš besede večnega življenja!«

Ko se je Jezus poslavljaj od svojih učencev, je obljubil: »... če odidem in vam prostor pripravim, bom zopet prišel in vas k sebi vzel, da boste tudi vi tam, kjer sem jaz«.

V skrivnost smrti vstopa vsak človek sam, a v resnici v njej nismo sami: krščeni smo bili v ime Gospoda Jezusa Kristusa, v njegovo smrt, in vstali smo po krstu v njegovo vstajenje. Zato verujemo, da nam bo v tistem, zadnjem trenutku, tako edinstvenem za vsakega izmed nas, prišel naproti Jezus Kristus. On, ki je za nas prehodil križev pot in umrl, da bi nas neločljivo povezal z Očetom. On, ki je, ne le umrl za nas, ampak je tudi vstal od mrtvih in je zato tudi naše vstajenje in življenje.

V veri v to skrivnost smo lahko tudi spremljali zadnje dneve zemeljskega življenja p. Milana. Po eni strani je bilo to soočanje s trpljenjem, boleznijo in bolečino, a po drugi strani smo lahko ob njem čutili, da mu na njegovem križevem potu že prihaja naproti vstali Gospod, ki mu prinaša novo, večno življenje, življenje velikonočnega jutra.

Vse to dogajanje lahko primerjamo polaganju opek pri gradnji velikega mostu, velikega prehoda iz tega zemeljskega življenja v življenje brez zatona, v uresničenje tistega hrepenenja, ki bi ga ne bilo brez Jezusovega vstajenja. Tako tudi danes, ob tem slovesu doživljamo, kako Kalvarija ni zadnja postaja našega življenjskega romanja, saj je po besedah sv. Pavla »naše življenje s Kristusom skrito v Bogu« (prim. Kol 3,3). Prosimo danes Gospoda Jezusa Kristusa, da tudi našega sobrata Milana popelje skozi ta prehod iz tega, zemeljskega življenja, v večno življenje.

Koliko smo poznali pokojnega sobrata, patra Milana, lahko rečemo zanj, da je skozi vse svoje duhovniško življenje in darovanje veroval, kar je oznanjal, in kar je veroval, je zvesto potrjeval s svojimi dejanji in s svojim življenjem.

Zato se od njega poslavljamo polni upanja, da pokojni p. Milan že sedaj pri Očetu prosi za nas, za Cerkev na slovenskem, za slovensko minoritsko provinco sv. Jožefa; - da bi nam Gospod v svoji dobroti poslal novih delavcev v ta naš slovenski vinograd. Zato danes prosimo, da bi mladi pogumno stopili na njegovo mesto! Mladi, ki bodo tako zvesto, pogumno in ljubeče, kot pokojni, živeli in pričevali zanj v duhovniškem in redovniškem poklicu.

Dragi sobrat p. Milan, ob tem slovesu smo žalostni, a tudi polni hvaležnosti za vse, kar smo po tebi prejeli. Naj tvoje služenje in tudi trpljenje obrodi Bogate sadove. Ti pa se spočij v Božjem objemu! Amen.

Msgr. Alojzij Cvikl DJ  
nadškof metropolit